

[Schmidt.]

Venstre har forelagt, og de Forslag, som er blevet fremsat fra Regeringens Side.

Dele af Venstres Kriseforslag gaar jo i Grunden ikke ud paa andet end at hjælpe foreløbig et halvt Aar med Skatte- og Renteløstelse for at komme over det værste. Derfor kan der jo godt være Meningsforskel om, hvor man skal lette, og hvorledes man skal hjælpe, men jeg synes, det er haardt paa krævet, at man bliver enig, uanset hvorledes Midlerne saa skal tilvejebringes. Der gives, naar man vil, mange Veje, og der er jo blevet foreslaaet en hel Del Veje, hvoraf en af de vigtigste, ogsaa efter min Mening, er den, at man ved Luksusafgifter skaffer Midlerne. Men det er en Ting for sig. Nødvendigt er det at skaffe et saadant Moratorium, som jeg kalder det, en saadan Kriselov, som hjælper over det værste.

Men dermed er ikke alt gjort, dermed er jo i Grunden kun det ryddet til Side, som skal ryddes til Side, for at man kan bane den rigtige Vej, og da Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, jo selv udtrykkeligt erklærede, at den store Gældsbyrde i høj Grad svækkede Landbrugets Modstandskraft, saa, synes jeg, kunde man vel godt enes om den Opfattelse, som den høje Regering har, at netop her skal der sættes ind, at det netop er det, Landbruget trænger til, at Gældsbyrderne kommer ned. Jeg er absolut af den Mening, at det er rigtigt, og derfor hilser jeg med Glæde, at den høje Regering er villig til at hjælpe i den Retning. Det kan man ikke være uklar over, at det er virkelig det, der trykker haardest paa Landbruget. Derfor kan det være rigtigt nok, og er efter min Mening absolut rigtigt, at Ejendomsskatterne skal ned, det, som Venstre saa bestemt forlanger, men det er ikke fra den Side alene, man skal tage fat, men fra flere Sider, og det vigtigste er for mig alligevel at nedbringe Gældsbyrden.

Men i Længden vil det allermest komme an paa at give Landbrugets Produktion en sund Basis, og det vil sige en solid Afsætning, og her pegede det ærede Medlem Hr. Korsgaard jo i Gaar paa, at Hjemmemarkedet maatte faa en helt anden Betydning, end det har haft hidtil; man kunde jo se overalt i Verden, hvorledes man støtter sig paa Hjemmemarkedet; man gaar fra Verdensøkonomi til Nationaløkonomi, til Autarki, eller hvorledes man vil benævne det, og det maatte man ogsaa gøre her i Landet.

Jeg vil gerne understrege som min Mening, at man skal gøre alt, hvad man kan, i den Retning; selv om det kun er Smaating, man kan gøre dèr, saa er det vigtigt, at man

gør det. Jeg ved ikke, om det kun er Smaating — jeg føler mig ikke i Stand til at bedømme, hvor meget der kan gøres i den Retning —, men jeg kan dog ikke se andet end, at netop Danmark er i den Grad afhængigt af Verdensmarkedet, at man alligevel i høj Grad vil være henvist til dette. Naar man nu er henvist til Verdensmarkedet med omtrent $\frac{3}{4}$ af hele Landbrugsproduktionen — og saaledes ligger Forholdet jo omtrent —, saa, synes jeg, er det utænkeligt, at man ikke ogsaa i Fremtiden med en stor Part, den største formodentlig, vil være henvist til Verdensmarkedet, og der ligger selvfølgelig et svagt Punkt, noget, man ikke har fuldkomment i sine Hænder.

Men nu er det jo ikke Landbruget alene, man maa tænke paa, naar man tænker paa Krisen. Landbrugs krisen er kommet først, men Landbrugets Krise drager de andre Erhverv med, og det bliver efterhaanden mere og mere synligt, at de andre Erhverv ogsaa kommer til at tage Del i denne Krise. Jeg tænker her nærmest paa Industrien og de mange Arbejdere, som Industrien beskæftiger. Man kan jo kun ønske, at det maatte være muligt at udvide Industrien saaledes, at der kan komme flere Hænder i Arbejde og Købekraften kan øges. Jeg kan godt tænke mig, at der er Muligheder for det. Jeg mener dog, at ogsaa denne Mulighed er begrænset, men tager man fat fra to Sider, saaledes at man gør alt, hvad man kan, for at Landbruget kan afsætte alt, hvad der kan lade sig afsætte paa Hjemmemarkedet, og der paa den anden Side gøres alt, hvad der kan gøres, for at Industrien kan sætte mange Hænder i Gang og Landbruget derved igen forøge sit Hjemmemarked, saa kan det maaske alligevel have en Del Indflydelse i Retning af at komme ind paa den rigtige Vej.

Men der bliver store, vanskelige Arbejderspørgsmaal eller, som man lige saa godt kan sige, Arbejdsledethedsspørgsmaal. Man kan vist kalde det den værste Svøbe, hvormed Folkene bliver pisket. Det vigtigste, et Land kan gøre, er at sætte Arbejdernes Hænder i Gang. Men hvorledes? Der er den Parole, at Lønningerne skal ned. Lønningerne vil med en Naturmagts Nødvendighed gaa ned, naar Forholdene tvinger dertil, men man kan aldrig anvende den Parole som noget, der kan blive befriende og helbredende for et Land, der er inde i en Krise. Befrielse kommer først, naar Hænderne kommer i Gang igen. Jeg mener, der skal nye Paroler til.

Der er en Parole, der har gjort saa store Vidundere her i Danmark paa andre Om-